

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/94/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316207479
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2316207479.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobkyne: Bc. E. F., nar. XX.XX.XXXX, O. F. XX/X, F., zastúpená splnomocnenkyňou: TIMAR & partners, s.r.o., Štúrova 42, Šaľa, proti žalovaným: 1/ R. X., nar. XX.X.XXXX, O. XXXX/XX, X., 2/ Y. X., nar. X.X.XXXX, O. XXXX/XX, X., obaja zastúpení splnomocnenkyňou: JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária s.r.o., Stará Vajnorská cesta 37, Bratislava, o vypratanie nehnuteľnosti, na odvolanie žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 35C/188/2016-120 zo dňa 4. októbra 2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobkyňa má nárok voči žalovaným 1/ a 2/ na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť vypratať byt číslo X, I. kategórie nachádzajúci sa na prvom poschodí na adrese P., číslo XX v X., súpisné číslo XXXX, postavený na parcele C 3080/40, zapísaný Okresným úradom v Šali, katastrálnym odborom na LV číslo XXXX, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, bez bytovej náhrady. Žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil citáciou § 123, § 126 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajší súd domáha vypratania bytu v jej vlastníctve, ktorí žalovaní užívajú bez právneho dôvodu. Žaloba o vypratanie je osobitným druhom reivindikačnej žaloby, ktorou žalobca žiada vydanie nehnuteľnej veci. Aktívnu legitimáciu na podanie vypratávacej žaloby má vlastník nehnuteľnosti. V konaní bolo preukázané, že pôvodný žalobca Mesto Šaľa bolo v čase podania žaloby zapísané na liste vlastníctva č. XXXX. Na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 28.6.2017 bolo vlastníctvo bytu prevedené do vlastníctva U. F., ktorý následne previedol vlastníctvo bytu na základe darovacej zmluvy z 10.8.2017 na žalobkyňu, pričom vklad bol povolený pod V-2010/2017 z 24.8.2017. Na základe uvedených právnych skutočností súd v priebehu konania pripustil zmenu na strane žalobcu, pričom aktívnu legitimáciu žalobkyne ako vlastníčky bytu v čase vyhlásenia rozhodnutia mal preukázanú na základe aktuálneho výpisu z listu vlastníctva.

3. Ďalším predpokladom úspechu žaloby je preukázanie, že vec sa nenachádza vo faktickej moci vlastníka, ale neoprávnene ju užíva žalovaný, ktorý vlastníkovi bráni vo výkone jeho vlastníckeho práva. Pokiaľ ide o dôkazné bremeno vo vzťahu k neoprávnenej držbe, pôvodný žalobca v písomnom vyjadrení poukázal na rozsudok NS ČR zo 14.11.2007, sp. zn. 28Cdo 4178/2007, zo závermi ktorého sa súd stotožňuje a v zmysle ktorého od žalobcu možno odôvodnene požadovať preukázanie skutočnosti,

že žalovaný nadobudol držbu alebo detenciu veci. Preukázanie držby (detencie) v priebehu súdneho konania až k okamihu vydania rozhodnutia však predstavuje pre žalobcu v celom rade prípadov nespĺniteľnú požiadavku, ktorá nekorešponduje s požadovanou ochranou jeho vlastníckeho práva. Navyše je žalovaný ako momentálny držiteľ (detentor) veci v lepšom procesnom postavení. Požiadavka na žalobcu, aby dokazoval existenciu držby u žalovaného k momentu vydania rozhodnutia súdu, by znamenala jeho zaťaženie nemožným dôkazom (probatio diabolica). Nejde tu totiž o unesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena, ale o jeho „presah“ ku dňu rozhodovania súdu, pričom uvedenú povinnosť by žalobca v mnohých prípadoch bez súčinnosti žalovaného objektívne nemohol ani splniť, hoci inak by splnil povinnosť preukázať držbu (detenciu žalovaným). Z tohto dôvodu judikatúra vyvodila, že žalobca je v konaní o vydanie veci povinný preukázať, že žalovaný pred podaním žaloby nadobudol držbu (detenciu) veci, nie však existenciu držby žalovaného požadovanej veci v čase súdneho konania. Dôkazné bremeno o strate držby (detencie) spočíva na žalovanom.

4. Žalobkyňa a jej právny predchodca v konaní preukázali, že žalovaní v minulosti nadobudli právo užívať byt a to naposledy na základe Zmluvy o prenechaní bytu do podnájmu na dobu určitú zo 14.5.2004, a to do 28.10.2004. V konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 26C 166/2011 bolo ustálené, že žalovaným v 1. a 2. rade žiadne iné právo na užívanie bytu (tvrdené právo nájmu) nevzniklo, pričom konečné rozhodnutie vydané Krajským súdom v Trnave nadobudlo právoplatnosť 27.1.2015. Tieto závery boli následne potvrdené aj v dovolacom konaní. Toto konanie bolo iniciované na návrh žalovaných, ktorí v žalobe podanej na súd 30.6.2011 v bode III. uviedli, že aj po 28.10.2004 a teda aj v čase podania ich žaloby byt užívajú. Na základe uvedeného mal súd preukázané, že žalovaní do 28.10.2004 užívali byt na základe zmluvy o podnájme a od 29.10.2004 bez právneho titulu. Doložením uvedených skutočností žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno pokiaľ ide o pasívnu legitimáciu žalovaných. V zmysle citovanej judikatúry dôkazné bremeno o tom, že žalovaní v čase vyhlásenia rozhodnutia predmetný byt už neužívajú, prešlo na žalovaných.

5. Žalovaní na preukázanie ukončenia užívania bytu žiadne dôkazy neprodukovali ani neoznačili. Právny zástupca žalovaných argumentoval, že neboli povinní protokolárne odovzdať byt pôvodnému žalobcovi Mestu Šaľa, pretože byt užívali so súhlasom pôvodného nájomcu. Žalovaní však nepreukázali ani to, že by ukončili užívanie bytu jeho odovzdaním pôvodnému nájomcovi U. F.. Samotní žalovaní v žalobe podanej na súd dňa 30.6.2011 vo veci sp. zn. 26C/166/2011 tvrdili, že byt užívajú a existenciu práva nájmu u U. F. spochybňovali. Ak žalovaní tvrdia, že predmetný byt neužívajú a zároveň, že neboli povinní ho odovzdať Mestu Šaľa, boli povinní preukázať, že neoprávnené užívanie bytu po 30.6.2011 ukončili jeho odovzdaním osobe, ktorá bola vlastníkom alebo ktorej svedčilo právo oprávneného užívania. Toto dôkazné bremeno žalovaní neuniesli.

6. Súd mal za preukázané, že žalovaní v 1. a 2. rade napriek výzvam pôvodného vlastníka doručeným 7.4.2016 nevypratali a neodovzdali nehnuteľnosť - byt, ktorý je v čase rozhodovania súdu vo vlastníctve žalobkyne. Z uvedených dôvodov súd žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáha ochrany vlastníckeho práva pred tým, kto doň neoprávnené zasahuje, vyhovel. Žalovaným súd uložil povinnosť vypratať byt do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom im nepriznal právo na bytovú náhradu, keďže toto im ako neoprávneným užívateľom nepatrí.

7. Nakoľko žalobkyňa mala v konaní plný úspech súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v rozsahu 100% (§ 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (262 ods. 2 CSP).

8. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalovaní prostredníctvom splnomocnenkyne. Rozsudok napadli v celom rozsahu a to podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku a namietajú, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaní zotrvávajú na námietke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pretože aktívnu vecnú legitimáciu k podaniu žaloby na vypratanie bytu voči osobe, ktorá ho užíva so súhlasom nájomcu bytu, má podľa názorov žalovaných nájomca a nie prenajímateľ (20Cdo 1230/99) a z uvedeného dôvodu majú žalovaní za to, že žalobca nie je osobou oprávnenou podať proti žalovaným žalobu o vypratanie bytu. Zotrvávajú aj na námietke pasívnej vecnej legitímácie žalovaných, pričom túto námietku odôvodňujú v súlade so svojou argumentáciou použitou v konaní pred súdom prvej inštancie a to tým, že predmetný byt neužívajú

a adresa ich trvalého pobytu má len evidenčný charakter. Žalovaným nevznikla žiadna zákonná ani zmluvná povinnosť byť protokolárne odovzdať alebo to právnemu predchodcovi oznamovať, nakoľko títo ho užívajú so súhlasom pôvodného nájomcu pána F.. Povinnosť odovzdať byť voči jeho vlastníkovi pri skončení nájmu mal nájomca. Pokiaľ sa byť stal vlastníctvom nájomcu a vstúpil do právneho postavenia žalobcu nevzniká tým žalovaným osobitná povinnosť na odovzdanie bytu, ktorý v tom čase neužívali. Poukázanie na adresu trvalého pobytu, ktorá má len evidenčný charakter nezbavuje žalobcu povinnosti preukázať, že žalovaní skutočne byť užívajú. Predpokladom úspechu žaloby o vypratanie je preukázanie, že vec neoprávnene užívajú žalovaní. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nenavrhol a nepredkladal dôkazy o tom, že žalovaní byť reálne užívajú. Z tohto dôvodu vyplýva, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Namietajú rozhodnutie o trovách konania, pretože táto časť rozhodnutia je závislá od pomeru úspechu strán. Navrhujú, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žaloba sa zamietá, žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

9. K odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ sa vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom splnomocnenkyne. Žalobkyňa považuje napadnutý rozsudok za vecne správny, súd prvej inštancie vykonal navrhnuté dokazovanie a súčasne toto správne vyhodnotil a na vec správne aplikoval aj správny právny predpis, odvolanie nie je dôvodné. V konaní nebolo sporné s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu spis. zn. 7Cdo 73/2016, že žalovaní 1/ a 2/ nie sú nájomcami bytu majúceho sa vypratať a súčasne počínajúc tak dňom 27.1.2015 ako dňom právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č.k. 10Co 169/2013-228 je zrejmé, že žalovaní byť užívajú bez právneho dôvodu, keď nikdy neboli nájomcami bytu, ale výlučne možno hovoriť o tom, že na základe zmluvy o podnájme zo dňa 14.5.2004 boli podnájomcami bytu, na dobu určitú do 28.10.2004. Išlo teda o jediný legitímny titul na užívanie bytu, ktorá zmluva o podnájme bola uzavretá medzi pôvodným žalobcom Mesto Šaľa v zastúpení Mestským bytovým podnikom a žalovanými. Na iný podnájom nikdy nebol daný súhlas vlastníka bytu Mesta Šaľa ako prenajímateľa. Súčasne žalovaní v spore žiadnym spôsobom nepreukázali, že by byť užívali na základe iného titulu a teda, že by medzi U. F. ako pôvodným nájomcom bytu a žalovanými existovala písomná zmluva o podnájme bytu. Neobstojí teda argument, že žalovaní nemuseli byť vypratať bez toho, že by ich na to vyzval U. F.. Tvrdenie žalovaných, že žalobkyňa nemá aktívnu legitimáciu na podanie žaloby a túto má len nájomca U. F. tak neobstojí, jednak preto, že medzi U. F. a žalovanými nikdy nebola uzavretá zmluva o podnájme bytu majúceho sa vypratať a jednak z dôvodu, že U. F. sa stal vlastníkom bytu počas tohto konania dňom 8.8.2017 a po ňom žalobkyňa ako jeho dcéra dňom 24.8.2017, čím jeho postavenie nájomcu zaniklo dňom 8.8.2017, teda ešte pred vyhlásením rozsudku vo veci samej. Neobstojí ani argument žalovaných, že nie je daná ich pasívna legitimácia, keď byť neužívajú. Žalobkyňa uvádza, že jej žalovaní neoznámili, že by byť neužívali alebo že ho vypratali pred rozhodnutím súdu a takúto skutočnosť neoznámili ani pôvodnému vlastníkovi bytu Mesto Šaľa, ktoré ich opakovane vyzývalo na vypratanie bytu, avšak bezvýsledne. Ak žalovaní byť neužívajú ako tvrdia, potom boli povinní vlastníkovi bytu a to Mestu Šaľa ako pôvodnému vlastníkovi do 7.8.2017 resp. žalobkyňi ako vlastníkovi bytu od 24.8.2017 oznámiť, že byť vypratali a odovzdať kľúče od bytu. Ak žalovaní tvrdenia, že boli povinní odovzdať byť iba U. F. ako nájomcovi ktorého postavenie zaniklo dňom 8.8.2017 a inak v konaní nepreukázali, že by byť odovzdali práve nájomcovi bytu U. F. dňom 8.8.2017. Ak teda žalovaní tak neučinili, nemôžu sa úspešne brániť, že byť neužívajú. Pod užívaním bytu je totiž potrebné rozumieť nielen stav kedy je byť obývaný žalovanými, ale aj stav kedy sa v ich byte nachádzajú osobné veci bez toho, že by byť obývali. Skutkové tvrdenia žalovaných v tomto smere však v spore absentujú, absentuje aj preukázanie, že by byť už neužívali, pričom dôkazné bremeno v konaní zaťažuje žalovaných, ktorí si na tomto tvrdení vyvodzujú priaznivejšie postavenie vo veci ani nemôže do nehnuteľnosti vstupovať a vykonať svojpomocné vypratanie, ale musí disponovať rozsudkom o tom. Navrhuje rozsudok potvrdiť a žalobkyňi priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného

sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

11. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

13. Predmetom konania je požiadavka žalobkyne na uloženie povinnosti žalovaným vypratať byt. Súd prvej inštancie vychádzajúc z výsledkov dokazovania dospel k záveru, že v súdenom spore je požiadavka žalobkyne na ochranu vlastníctva opodstatnená, keďže žalovaní neoprávnene zasahujú do jej vlastníckeho práva. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaných je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či právne správne posúdil uplatnený nárok.

14. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR ako aj nálezmi Ústavného súdu SR. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalovaní uvádzali v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

15. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 Civilného sporového poriadku zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 Civilného sporového poriadku dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

16. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

17. Žalovaní podali odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku.

18. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Žalovaní v odvolaní namietali, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku ktorých dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

19. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaní v odvolacom konaní neuviedli žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemoholi uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 Civilného sporového poriadku. Ak žalovaná strana v odvolaní poukazuje na nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, resp. na neobjektívne zhodnotenie skutkového stavu zo strany súdu prvej inštancie, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

20. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

21. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivito, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti (ako už bolo uvedené vyššie). V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalovanou stranou v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

22. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zbral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo

prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. písm. f) Civilného sporového poriadku je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

23. K odvolaciemu dôvodu žalovaných podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe v celom rozsahu vyhovel. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, totiž jednoznačne viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu § 126 Občianskeho zákonníka, keďže poskytovali bezpečne zistený skutkový stav, ktorý bolo možné podriaďiť pod uvedené hmotnoprávne pravidlo. Odvolací súd sa preto stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaní nevypratali a neodovzdali predmetný byt žalobkyne a byt užívajú bez právneho dôvodu. K námietke žalovaných o nedostatku aktívnej legitímácie, odvolací súd poukazuje na bod 21. odôvodnenia rozsudku, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Odkaz žalovaných na rozsudok 20 Cdo 1230/99 sa týkal iných skutkových okolností. Podľa žalovaných aktívnu legitímáciu má nájomca, ktorým mal byť podľa žalovaných zrejme Milan Sláma, medzi Milanom Slámom a žalovanými nebola uzavretá zmluva o podnájme bytu, Milan Sláma sa stal vlastníkom bytu (neskôr byt previedol na žalobkyňu), jeho postavenie nájomcu v čase vyhlásenia rozsudku už neexistovalo. Za tohto stavu potom jedine žalobkyňa ako vlastníčka bytu v čase vyhlásenia rozsudku, má aktívnu legitímáciu na podanie predmetnej žaloby. Žalovaní v odvolaní zotrvali aj námietke pasívnej legitímáciu, ktorú súd prvej inštancie skúmal a uzavrel tak, že žalovaní sú pasívne vecne legitimovaní (podrobne bod 23. odôvodnenia). Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalovaní neunesli dôkazné bremeno preukázania, že predmetný byt neužívajú. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 28Cdo/4178/2007 zo dňa 14.11.2007. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil,

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

25. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).